

Коп. 10.

1934

ЦЕНТРАЛЬНА
НАУКОВО-УЧЕБНА
БІБЛІОТЕКА

ЕДИНСТВЕННОЕ В С.С.С.Р. ПРОИЗВОДСТВО
НАРОДНЫХ
МУЗЫКАЛЬНЫХ ИНСТРУМЕНТОВ
ВИНОГРАДОВА И. Д. в Москве

как-то: БАЛАЛАЕК, ГИТАР, МАНДОЛИН и др. струнных инструментов, ВЕНСКИХ 2-х и 3-х рядных ГАРМОНИЙ 4, 6 и 8 планоч. с заемными басами. БАЯНЫ в 90 и 100 басов. ПОЛУБАЯНЫ в 56—72 баса, а также материалы для всех музыкальных инструментов. Работа производится исключительно высококвалифицированными мастерами.

Заказы выполняются с полной гарантией как за прочность, так и за изящество, так как изготавливаются

из наивысших сортов материала и продаются по весьма умеренным ценам, а потому не имеют конкуренции.

Полный прейс-курант высылается за две 8-ми коп. марки. Заказы и письма направлять по адресу:

МОСКВА-ЦЕНТР, БОЛЬШ. СУХАРЕВСКАЯ ПЛОЩ. д. 9-4—ВИНОГРАДОВУ.

ВСЯКОМУ ПРИСЛАВШЕМУ
ОДИН РУБЛЬ

ВЫСЫЛАЕТ 7 ПРЕДМЕТОВ
с фабричного склада кооператива

„ПРОБУЖДЕНИЕ“

Харьков, Кацарская 12—14.

1. Блок-книжку в глянцевом картоне.
2. Альбом для стихов из цветной бумаги.
3. Блок-нот художественного исполнения.
4. 2 записных книжки, из них одна с карманом.
5. 2 общих тетради по 40 листов.

Цены на все предметы ниже рыночных на 50%.

КАЧЕСТВО ХОРОШЕЕ.

Кроме означенного набора предметов за 1 рубль, высылаем более дорогие наборы своих изделий—№ 1 за 2 р., № 3 за 3 руб.

ДО СТАРИХ ПЕРЕДПЛАТНИКІВ ЖУРНАЛУ „ВСЕСВІТ“

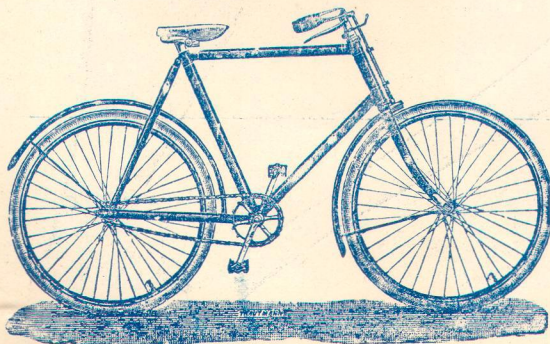
В звязку з перетворенням журналу „ВСЕСВІТ“ на тижневик, Видавництво газети „Вісти ВУЦВК“ повідомляє передплатників, що передплатили журнал на 12 місяців (січень грудень) за крб. 4—80 одержують тільки до № 35 включно.

Зі свого боку Видавництво просить передплатників „ВСЕСВІТУ“ продовжити передплату. ВИДАВНИЦТВО „ВІСТИ ВУЦВК“.

Н. Д. БЕДУШ
МАСТЕРСКАЯ ПО РЕМОНТУ
ВЕЛОСИПЕДОВ

ул. Котлова (б. Большая Панасовка), № 36-б (трамвай № 5 и 6).

ПРИНИМАЕТ ТАКЖЕ В РЕМОНТ
И ИЗГОТОВЛЯЕТ
ХИРУРГИЧЕСКИЕ ИНСТРУМЕНТЫ
НИКЕЛЛИРОВКА.

РАБОТА ПРОИЗВОДИТСЯ С ГАРАНТИЕЙ ЗА КАЧЕСТВО.

Допускается рассрочка!

НОВ. ПАССАЖ № 9
Пр. Т. во

Русск. „ШПАЛЕРЫ“

ОБОИ
КЛЕЕНКА
РАМЫ
КАРТИНЫ
ГРАВЮРЫ
БАГЕТ
ОКАНТОВКА

Допускается рассрочка!

ПОРТРЕТЫ

увелич. с фот. карт. худож. отделкой
размер 18×24 сант.—6 р., 24×30—8 р., 30×36—12 р., 40×50—15 р., 50×60—20 р.

К кажд. портр. добавл. паспарту и от 6 шт. фот. карт. бесплатно. Исполн. д. совестное и аккуратно. Портретист Х. Лопатинский пер. д. № 18.

№ 36

вересня
року

ВСЕСВІТ

Фундатор В. БЛАКИТНИЙ

ХАРКІВ,
вулиця Карла
Лібкнехта № 11

ПРОЛЕТАРІЯТ ПОМСТИТЬСЯ ЗА СМЕРТЬ Т.Т. САККО та ВАНЦЕГІ

ЦЕНТРАЛЬНА
НАУКОВО-УЧЕБНА
БІБЛІОТЕКА

По всіх підприємствах СРСР відбуваються жалібні мітинги з приводу смерті т. т. Сакко й Ванцеті. Пролетаріят помститься за страту невинних. На фотографіях: Вгорі—перед початком мітингу на заводі, нижче—голосують резолюцію.

УГОДА

Оповідання Ів. Андриєнка

ВАСИЛЬ БОРЩОГУН помітно п'янів. Маленьке та коструbate обличчя його, подзьобане віспою, почервоніло, передчасні глибокі зморшки розгладились і з-під полинялих рудуватих брів на гостя падав ласкавий погляд. Із уривкових шматочків у голові йому спліталася до купи вдячна думка.

— Який же добрята оцей Степан! І не родич він мені, а, бач, зайшов та ще й горілку з собою приніс. Пра, добрята.

Далі, як і звичайно, думка полізла на язик.

— Голубчику, Степане Кононовичу! От-а-ке.—Василеві руки, наче відганяючи уїдливі мух, зробили рух угору,—тобі спасибі, що не цураєшся Борщогуну. Хто я?... Якийсь рибалка невдаха, злидень, навіть і баркаса власного нема, а ти багатир на всі виселки. Але не йдеш до дуків, а до мене. Спасибі, голубчику, їй-бо, спасибі!—Гість, чорнявий кремезний чоловік з гладким обличчям, що його мало ще зашкорутила морська солоня вода, посміхався й потакував:

— Авжеж, звісно... Ти, Василю, теж непоганий чоловік.

Після нової чарки Борщогун поліз цілуватися, але гість рішуче ухилився від цього. Він хоч пив і нарівні з Василем, але горілка на нього майже не вплинула. Колумак Степан, так звали Борщогунуного гостя, обвів поглядом убогу, але чепурно прибрану, господареву хату і, наче відповідаючи власним думкам, заговорив:

— Гарна друга жінка тобі попалася, Василю! Ач як прибрано... Де вона зараз?

Борщогунове обличчя розлізлося в радісно-п'яненку усмішку.

— Десь на виселки пішла... О, в мене Катря золоті,

До міжнародного юнацького дня. Німецький комсомол в таборі в Тюрінгу. На фотогр.—wartові вночі біля входу до табору

Оранка цілини в Каліфорнії. Лише нової конструкції тарілочний плуг може провадити цю важку роботу

не жінка, Хоч я й пристаркуватий уже, а вона молода, бить і слухається. Хороша жінка!

Колумакові чорні очі недовіркою приплющились і пещеному його обличчю засковзалась призирилива усмішка цього не помітив і уже сумним голосом почав плакати на свою долю.

— Як би ве злидні тільки! Злидні, Степане Кононовичу, їдають. Поміркуй, голубчику! Хіба може рибалка жити на ставці сіток, до того ж і власного баркаса не маючи?—Ні, не спрягаться, та не з одним, а з чотирма. Хіба ж то рибалка? Хіба то заробітки? Щоб справити баркаса, або принаймні одну ставку—нізавіщо. Скрізь борги, всюди убозтво. Простіше різ. Мені коли б власний баркас, так...

Колумак наче тільки й чекав, щоб господар заговорив злидні. Він налив по чарці і, пильно дивлячись Василеві, перебив!—Свій баркас у тебе може бути. Правда старе, але до роботи ще годиться.

Борщогун відкрив було рота, але гість не дав говорити, ще пильніш виричався на господаря й одразу бахнув!

— Давай обмін зробимо. Я тобі даю баркаса, а ти мені свою Катрю.

Василеві руді брови полізли догори й на посоловілих вицвілювалось надзвичайне здивування.

— Як це обміняти?

— Дуже просто. Намов або застав жінку йти до мене, а я тобі за це віддам свого баркаса. Коли хочеш, то можеш в ті п'яті в сільраду та розвод узяти—мені все одно. На баркаса ж зробимо розписку, що нвче я тобі його продав.

Борщогунове здивування перехопив регіт.

— Ги! Ги! Ги!... От чудасія! Жінку, мов тварину, кака обміняти. Го! Де таке чувано?

Колумак насупив брови.

— Я це кажу насправжки. Ти ж сам говориш, що власного баркаса заріз, а ж тобі його дам.

У голосі його почувалося щось таке, що Василь став сміятись і навіть хміль йому в голові трохи розвіявся. Він перепитав.

— Ти й справді не жартуєш?

Гість нахилився ближче й почав переконувати.

— Дітей у тебе нема, то навіщо тобі Катря, а баркаси дорожчі не валяються. Придбавш собі баркаса, підправившся, то знайдеш собі й іншу жінку.

Це так голосно, а в думках:

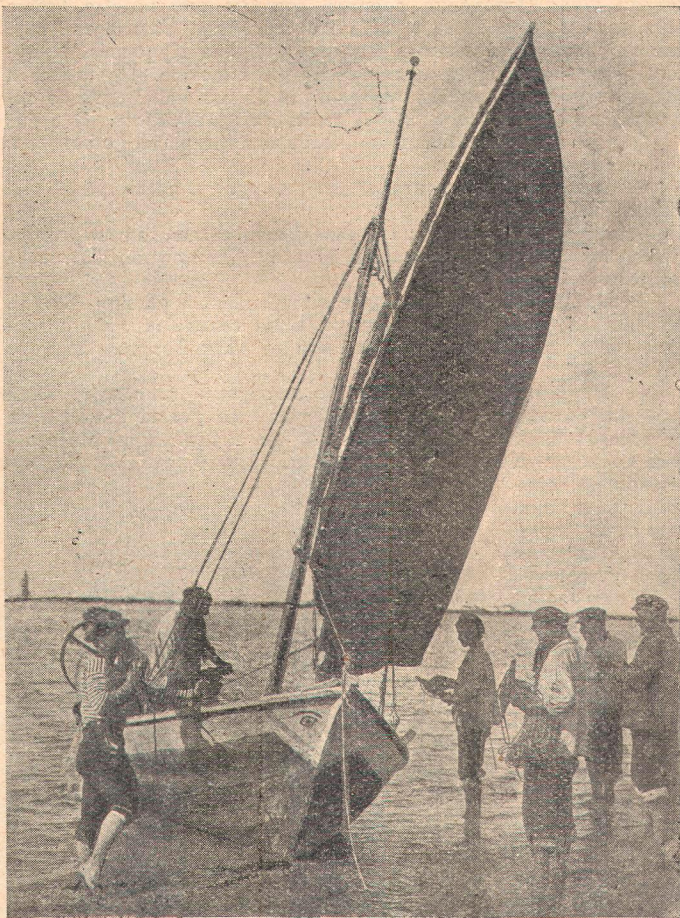
— Я—удовець, двійко дітей у мене—все ж рівно без дітей в хаті не обійдеся. Робітницю ж найняти більше коштує, ніж баркас, бо він уже старий, а Катря красуня на всі

... за жінку. Набридне ж і я собі знайду законну з
... годі випроваджу її під три вітри.
... теж міркував:
... дурний, чи я п'яний. Баркаса міняти на людину
... Та тепер такі часи, що я п'ять жінок дурно знайду.
... А може... От чудасія!
... кількох чарок він уже вигукував.
... рукам. Ото штуку ми вишкваримо! Го-го!..
... говорив на прощання:
... знову зайду, а тим часом ти перебалакай із
... хвалився п'яною упевненістю.
... вставляю! Вона в мене слух'яна.

* * *

... темні тні синім павутинням посталися в закутках
... Борщогун все сидів аа столом. Він допив усю горілку
... рукою повітря, голосно говорив сам до себе:
... обміняти на баркас... Хитра штука! Йі-бо хитра.
... бери жінку, — давай баркаса. Го-Го!... Це новина! Що
... Катрі. Що для рибалки жінка? Йому дай баркас, море...
... ця бадьорість переходила в зітхання.
... плаки ж шкода Катрі. Любить та поважає вона мене
...
... відкрилися двері й до хати ввійшла височенька, струнка
... з зажуреним красивим обличчям. Борщогун підвівся
... до неї.
... Катрусю, голубочко, прости мене! Я тебе чоловікові про-
... взяв та й продав. То їсть не продав, а обміняв. Бар-
... тебе, голубочко, дають...
... повела тонкими бровами й темні очі її обгорнув ще
... сум. Злегенька відіпхнула чоловіка й промовила:
... З ким це ти тут набрався?
... гарний чоловік у мене був, Катрю! Ха-а-р-роший чоло-
... мак Степан. Значить, ми випили, закусили добре й зро-
... ву. Він мені дає баркас, а я йому тебе. От тобі хрест,
... сталося!
... обличчі жінки з'явилася прикрість.
... Краще лягай спати, ніж ото верзти нісенітницю.
... От ти не віриш, Катрусю, а я справді тебе продав. Тоб-
... продав, а обміняв на баркас. Прости, голубочко!
... носі Борщогуну почулися плаксиві ноти, але не на-
... швидко він перемінив голос і замахав стиснутим кулаком.

Рибалки Азовського моря лаштуються на лов риби

Ярмарок у м. Сумах на Харківщині

— Може, ска-
жеш, не послухаєш
і не підеш жити
до Колумака? Гля-
ди мені, бити буду!

Далі знов по-
чав збиваючись рос-
повідати, як вони
випивали та як ро-
били умову, але
Катря мало слухала.
Вона розкидала по-
душки й силоміць
почала роздягати
чоловіка. Той не
дуже сперечався і
швидко захропив.

Катря прибрала
зі столу, сіла біля
вікна й замисли-
лась. У хаті стем-
ніло зовсім. На
полу чулося чоло-
вікове хропіння, з
під припічка йому
таємниче відповідав
цвіркун, а через
хатні стіни, з на-
двору все це при-
глушувала сердита
буркотнява, наче
хто на велетенсько-
му решеті посипав
горохом.

То море розпо-
чинало нічну роз-
мову з першими по-

дыхами вітру. Оточення сприяло згадкам про минуле.—Вона не з цих виселків. Вона з сусіднього містечка. Батько там служив за сторожа на сушні в багатого рибирика Куцопова. Минулого року він помер, залишивши Катрю сиротою. Присватався бездітний удівець, рибалка Борщогун. Пішла на злидні, бо тепер так тяжко хоронити дівочу честь та ще й сироті.

В увіччю молодіці повстало чоловікове миршаве обличчя й вона мимохіть зітхнула.

— Але... треба миритись, Добре, що хоч смирний, не б'ється!

Зову важко зітхнула, Не запалюючи світла, лягла спати. Про чоловікові слова не згадала ні разу. То, мовляв, п'яне верзання.

Велике ж було адування в Катрі, коли й ранком Василь заходився з учорашньою балачкою. Вона топила піч, а він довго ходив по надвір'ю, потім увійшов до хати й трохи ніяково заговорив.

— Слухай, Катре, я вчора не жартував. Справді, давай візьмемо розвод та ти підеш жити до Колумака. Він мені за це подарує баркас... Сама ж знаєш, як погано мені без власного баркаса.—Катря хотіла спершу зареготати, але глянула чоловікові в очі, помітила в них справжнє прохання й сміх застряв у горлявці. Махнувши рукою, сердито відповіла:

— Чи ти не адуєш бува? Де ж це видно, щоб чоловік своєю жінку продавав, або міняв?

— А ондечки Пилип Покотьюло розвівся ж із жінкою?

— То ж інша справа! Пилипиха з ким тільки хотіла, з тим і гуляла, коли чоловік їздив у море.

Борщогун запобігливо продовжував.

— Воно й справді, наче чудно це все, так баркас же... Колумакові мабуть вродо твоя запада в очі.

— Може він хотів просто найняти мене?

— Ні. Хоче взяти зовсім за жінку.—Аж тепер тільки Катря зареготала.

— А тобі й не шкода буде мене?—Борщогун важко зітхнув.

— Шкода, голубочко, та бач, рибальці без баркаса, як без рук.

Молодиця насупила брови й, ставлячи на стіл сніданок, суворо промовила:

— Не мели казна чого та сідай ось снідати. Видно вчора обидва дуже багато випили, що до такої дурниці доверзалися.

Після сніданку вона пішла на виселки—тітка Домаха просила допомогти попрайти білизну. Повернувшись додому під обід. Вступила до сіней, аж чує в хаті жваві голоси. Прислухалася. На обличчі майнула зневажлива усмішка. Не входячи в хату, сіла на порозі й замислилася.

Борщогун уже був на підпитку, коли згодом у хату ввійшла Катря. Кинувся назустріч їй з вигуком.

— Жіночко, голубочко, проміняв я тебе на баркас, уже й могорич записав.

Колумак статечно кашлянув і теж поліз здоровкатись. Катря, ніби в жарт сказала:

— А мене ви питали, що вже й могоричуєте?

Колумак висунув наперед ногу в високих рибальських чоботях і, підморгавши, гордовито покрутив вуса:

— Хіба не підеш до такого молодця?

В Катрі замонголилися зневажливо очі й вона посміялася одними куточками губів.

— Ото так упевнений у собі?

Той зареготав.

— А як же. Чим я не молодець? За гроші все купити.

— Тільки не вірну дружину.

Колумак наблизився до Катрі й, обнімаючи її за плечі, гукнув до Борщогуну.

— Тепер, Василю, я гадаю, що можна й обняти Катря. Та сіпнулася й опинилася аж у сінях. Рибалка весело гукав услід:

— Недоторка! Це мені подобається. Згодом я її вкосу.

Борщогун, вибравши слушну хвилину, побіг на гряди куди пішла Катря.

— Так як же, голубочко, згодна на розвод? Чоловік баркас дає, а мені без нього, як без рук.

У його голосі почувалося велике прохання. Катря стала спину. Пильно подивилася на чоловіка й спитала.

— Ти й справді хочеш зо мною взяти розвод?

— Не

бідність. Бач, же...—нерідко забелькотіла.

— І ти

будеш за мною?

— Еге ж

Ні. То і зникновів

Катря

линку за

ла очі, щось думала

Потім усміхалась і якоюсь

чудному вила:

— Добре. Ходимо до

В хаті

сипонула з

на Колумака хитриміс

— За

кою ти, С

не, завзя

от мені

чи й на морі

так рибалка мене чоловік

і бідний, а

балка дотеп

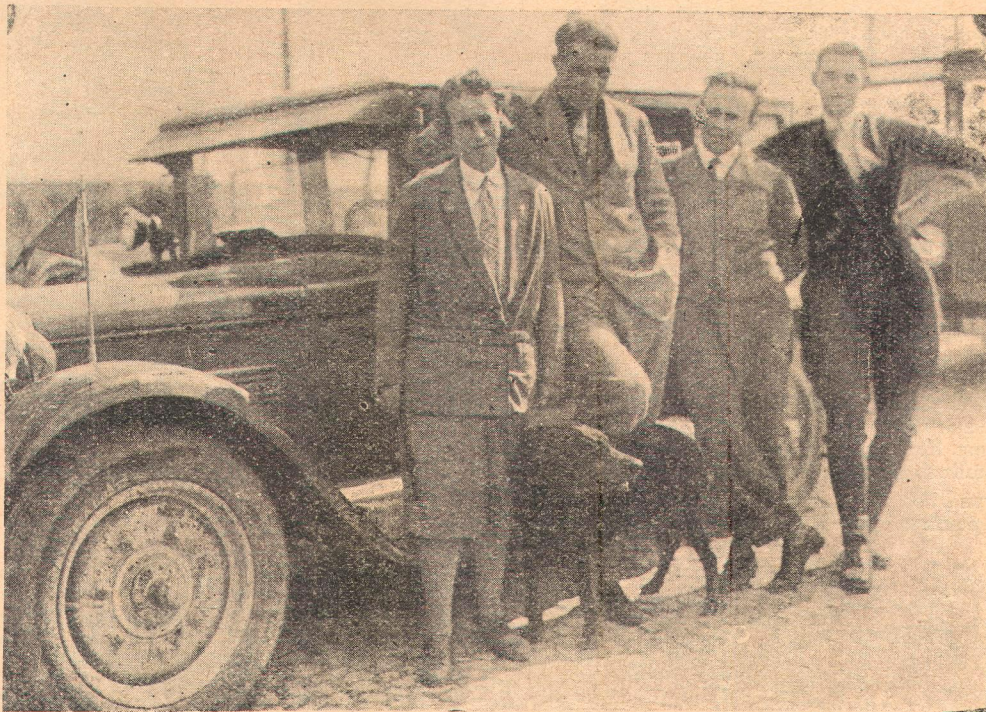
Давайте

втрюх по

в море. Ти

виби

сам і за

Навколо світу на автомобілі. До Москви прибула відома німецька спортсменка Стінес, що автомобілем об'їздить навколо світу. З Москви вона їде на Владивосток, відтіла до Хіни, Японії, Америки, Іспанії, Франції і нарешті вертається до Німеччини

ставку. Коли піймаєш на одну десять пудів чахоні, значить щасливий і мені судилося жити з тобою.—Колумак подумав.

— Примхи.

Голосно гукнув:

— Згода! До речі мені сьогодні все одно треба виїхати з наймитом у море, а то поїдемо без нього.

* * *

Жовто-гаряче покотьюло сонця наближалося до водної обрїю і, мов обличчя дівчини красуні перед дзеркалом, з'являлося на блискучу поверхню. Невеличкий ост ¹⁾ бавився з шотливими морськими брижжами й витребенькувало тріпотливі шарудів вітрилом на баркасі. Водяна вогість переважала денну спеку й цьому раділи верескунки-чайки, що, випроставши серпанки-крильця, кружляли в повітрі та дзвінко кигикали.

На Колумаковому баркасі саме засипали ²⁾ ставку ³⁾. Колумак, захоплений присутністю Катрі, відчував у собі яку завзятість. Він голосно командував Борщогуну, що вив стерном, упевнено запускав у воду тяжарі, вирівнював поплави й на переметах ⁴⁾ хвацько швартував якірцями. Між тим тою не забував поглядати на Катрю й голосно запитував:

¹⁾ Східний вітер. ²⁾ Становить у воду сітки. ³⁾ 12 сіток з'єднаних до купи. ⁴⁾ Місце з'єднання цих сіток.

КАТ РОЗВАЖАЄТЬСЯ

Губернатор Штата Масачузет Фулер, що підписав присуд над Сакко і Ванцеті, нахабно позує фотोगрафам під час розваги

— Ну, як по твоєму, вмію... Катря не відповідала нічого. Звернувшись на причілок, вона сиділа замислено. Їй було помітно якась зачепленість, яка не сходила з її обличчя. Іноді косила поглядом у чоловіків бік і стежила за його поведінкою. Борщогун після випитої горілки в цей час у надзвичайно важкому й не міг розлучитися з думкою:

— А ну-ну, що воно з цього? Ого штукенці! —

Він його істота була зачеплена новизною вигадки.

Борщогун ставки закінчили. Він зрівняв на поверхні, а Катря із білим прапором, на якому було вишито виключно дві літери "В" і весело гаркнув до неї:

— Оця ставка нехай приймає твої щастя. Згода?

Катря мовчки кивнула. Поїхали в інше місце, де Катря поставила другу ставку. Коли Катря третю й останню, Борщогун запропонував:

— Може й ночувати тут? Я про запас заберу з собою.

Борщогун радо погодився, Катря рішуче відмовилася. Баркас поволі рушив. Сонце вже зникло за горизонт, тільки на тому місці, де Катря виласкувала воду, залишилася далайна.

Колумак підліз до Катрі, Катря її за стан. Вона виплила й опинилася аж у задові баркаса біля Борщогуну.

Вона поклала голову йому на плечі, жартома заговорила:

— Любий хороший чоловічку мій, чому не заступишся за мене білу жінку, що її чужі люди зневажають?

Борщогун відвертав голову й ніяково бурмотів:

— Годі тобі! Не заважай стерном правити.

— Мене так не хоче обняти! — з прикрістю кинув Колумак.

— Тебе може завтра доведеться обнімати, коли риби будуть, — моргнула очима Катря. Залишила чоловіка й поїхала на передній чардачок. Колумак за нею. Там вони жартували. Колумак усе намагався поцілувати молодичку, Катря відштовхувала його й дарувала рибалку ляпасами. Його це дратувало. Він зробив рішучий рух, щоб ухопити Катрю. Та, наче зблідла, стала на причілок. Раптом дзвінке жіноче:

— Ой...

Звернувшись баркас, під ним хлюпнулась вода й над білою Катриною сорочки стулилися синьо-олив'яні хвилі моря. Катря заметушилася:

— Стій!... Повертай назад! Шукай віжки!

З кількох кроків позаду баркаса між хвилями з'явилася голова й вечірнє повітря різонув пронизливий крик.

— Спасіть!

— Пливи, пливи сюди! — закричав із баркаса Колумак і замахав руками. Але ще до його крику раптом крутнуло баркас, Борщогун покинув стерно. Ще мить — і він, як був, в

одежі плив у напрямку жіночої голови...

Катря викручувала на собі мокру одежу і всю дорогу до берега промовчала. Коли ж ступила на землю, то враз стала жвавою.

— Ну, Степане, пропало твоє щастя. Гострокрилою чайкою полетіло від тебе.

Колумак непевно перепитав:

— Як це так?

— А пам'ятаєш нашу умову? Тоді б мені судилося жити з тобою, коли б я на свої очі впевнилася, що ти справжній рибалка. Аж виходить, що ні!

Голос Катрі з жартовливого перейшов на поважний.

— Рибалки часто бувають вічна-віч із смертельною небезпекою й знають, що це за штука. Через те з давніх давен у них стало за звичай, де б не трапилося комусь потреба в допомозі, вони, не шкодючи життя, подають її. Справжній рибалка так і робить — інакше йому ганьба. Ти ж цього не зробив. Ти вмієш обнімати та цілувати, а коли я ледве не втопилася, то тільки руками махав. Який же з тебе рибалка... Прощай, козаче! Ходімо, чоловіче, додому.

Вже віддалі гукнула назад.

— Вірної дружини за гроші не купиш!

Пішли з чоловіком узбережжя. Трохи згодом Борщогун неспішно спінував жінку за рукав.

Спинилися.

— Катрусь, скажи по щирості, ти й справді не вмієш плавати, що кричала на поміч?

Катря стиха засміялась.

— Дурню, я хоч і в одежі була, а версту б проплила. Мені треба було знати, кому з вас я миліша.

Наче ненароком вона щільно притулилася до Василювої постати. Пішли далі й знову спинилися.

— Дядько Хведір передавав мені сьогодні, що він згоден прийняти тебе в супрягу до свого баркаса. Хоч і одна тільки ставка в нас, але рибу будете ділити нарівно. За це я буду дома йому глядіти дітей.

Трохи помовчавши:

— А з дурними витівками годі. Колумак звик компанію водити з багатими рибниками, які щороку міняють жінок, та й собі заходився. Хотів, щоб упасти й не забитися. Бідному рибальці не можна цього робити. Коли він буде часто розводитися та знову женитися, то швидко лежатиме на морському дні.

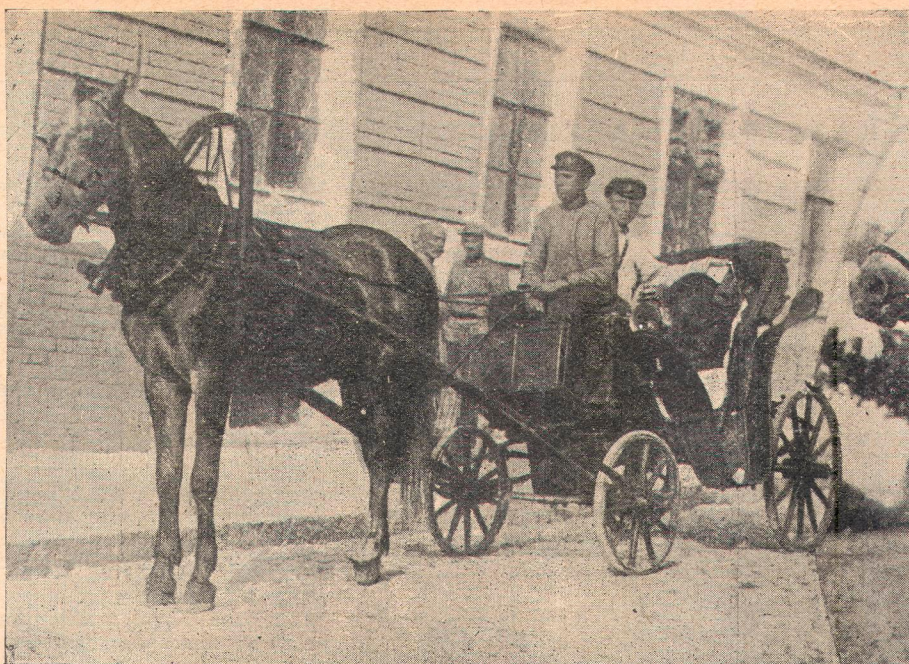
Рушили знову і вже не спивалися.

Смерклося зовсім.

Під ногами в них хлюпалися вічно рухливі хвилі, стиха шаруділи, наче розповідали про сьогоднішні пригоди на морі...

Десять на виселках дисонансом їм тривожно дзяволів собака.

Нетверезі — до району

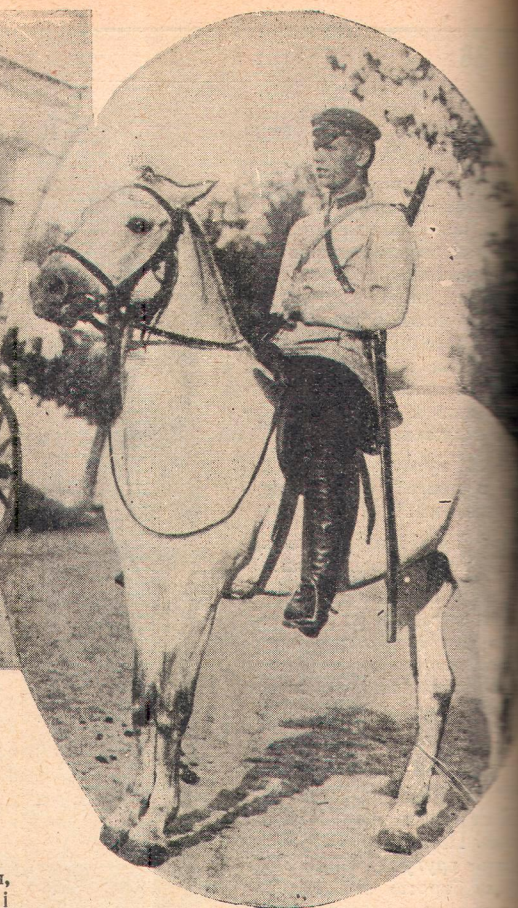
„МІ-ЛІ-ЦІ-О-НЕРР!“

Нарис М. Волосевича

ТАКА вже робота міліціонера, що для нього нема приватного життя, дарма, що принцип 8-ми годинного робочого дня пристосовують і до нього, як і до всіх трудящих.

Кажуть, що в Англії існує окрема нація—полісмени.

Ми звикли ділити людей не за націями, а за класами. У нас немає Чемберленів. У нас окремої класи міліціонерів нема. Але окремі фахи є. Мілі-

Кінний міліціонер на посту

ціонера, можна завжди пізнати по твердому, холодному і ному погляді, по повільній, але якійсь неухильній нарашті, по інтонації голосу—рішучій, що не дозволяє заперечень, навіть, коли він вас питає, яка вода в щоб викупатися.

Ми звикли бачити міліціонера на посту, коли він підносить свою червону паличку, на таким люднім перехр нас напевно переїдуть, коли лише зважимося зійти з п

Одчайні шофери, що кожної хвилини переступають дозволеної швидкості, ломува платформа з гранітом да вель, обшарпаний ванько. Всі вони, здається, лише який дом не збивають цю людину в червоному кашкеті з ніг.

Не завадило б поставити, як у робкорівській питання: „Куди дивиться охорона праці?“

І серед такої метушні міліціонер бистрим оком стеж не вклинюється у вуличний побут щось таке, що й рушує.

Повз нього—їде трамвайний вагон. До зупинки щ квартал, а нетерплячий громадянин уже повис на східці ліва нога вже гойдається над бруком. Лінки йому повер цілий квартал назад і він хоче стрибнути біля свого пар з вагону. Але замість парадного . . . свистик.

І от уже нетерплячий громадянин гарячиться, черво тягає цілу пачку документів, й доводить, що він ось хт він знайомий з самим Н. . . ! та що за це міліціонер ще повідатиме, затримуючи таку важливу особу, і що гроші—дрібниця, але платити штрафу він принципіально хоче.

Ми з вами, можливо, і погодилися б, кінець-кінце існують якісь принципи, вони не дозволяють платити але міліціонер твердо знає, що всі громадяне (навіть і видно вельми відповідальний . . .) рівний перед законом всі роздратовані та гострі доводи він спокійно й невб витягає квитанційну книжку і пише прізвище оштраф громадянина.

А тим часом хитрий ванько зупинився біля піш торгується з кандидатом на пасажир.

Ванько користується з вигідної нагоди: міліціонер за міліціонерів ніколи, а на біржу їхати не хочеться.

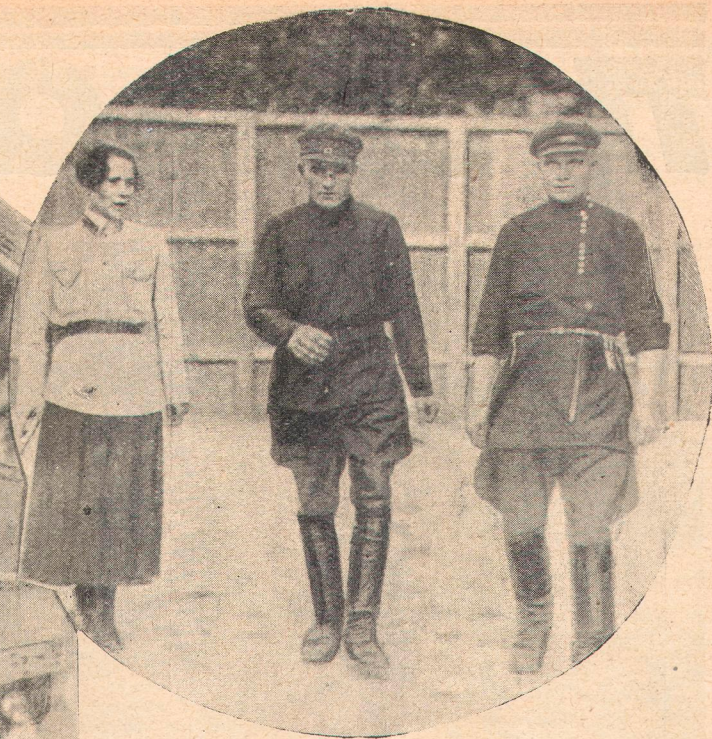

Регулювання вуличного руху

Доводиться обов'язково полагоджувати трамвайні конфлікти. Громадянин порушує трамвайні правила

Жінка-міліціонер не згірш чоловіка справляється зі своїми обов'язками

У пивній на якийсь час все втихомирюється.

Лише чути, як виривають корки із пляшок та заливається гармонія неминучими „Кирпичиками“.

Біля магазинів у важких кожухах сплять сторожі.

Що-півгодини хтось проходить.

У них можна попрохати прикурнти, довідатися, котра година, а час у ночі, як густа патока, тягнеться-тягнеться безконечно.

В будинках не видно ніяких ознак життя—за це свідчать чорні, порожні очі вікон.

Ми рідко ходимо вночі. Нікуди й нічого.

Замість галасу—тиша й спокій. І нам дивними здаються знайомі перехрестя. Таким дивним здається й вигляд з вікна, коли на жак одягати сині окуляри.

І, раптом, за рогом хриплий крик:

„Мі-лі-ці-о-нерр!“

І міліціонер, запустивши руку в кобур, схоплюється з місця і, стукуючи по бруку великими чоботами, біжить у темну діру провулку, де... хто знає, що спонукало людину закричати вночі „міліціонер“.

Може п'яний чорта побачив, а може просто в розп'ящені чії очі заглянув блискучий кружок цівки бравнінга.

Адже цей кружок не заважається повернутися в той бік, звідки чути кроки міліціонера.

А інколи все кінчається мирно. Може хтось терпить від безсоння і він висунувся з вікна своєї душною кімнати, хотів цигарку викурити і, раптом, бачить біля ганку свого дому щось біле.

Лежить і пищить.

„Ну, звичайно, дитину підкинули. Ось звірі. „Мі-лі-ці-о-нерр!“

І міліціонер бере невиміло пискливий скрутень, іде з ним до району, де холодні стіни з паперовими портретами, поліровані довгим вживанням поли, телефон і дежурний району із сонними очима.

Завтра знову буде шумний день.

„Дайте, повезу!“ і, відкинувшись назад, сіпає віжками.

Але ледве він порівнявся з міліціонером, як на своє і міліціонера незадоволення, мусить спинитися.

Знову квитанційна книжка.

Але, аж поки не приїде на умовлене місце, ванько бурчить і скаржатиметься байдужому пасажирові на прикрий вигляд людини в червоному кашкеті: „Ось які порядки!“

Пасажир, мабуть, думає про роспис потягів і на скарги відповідає лише не певним „да“, а, може, й висловить своє „ні“ і тоді до непевного „да“ ще додасть: „порядочки“.

Зрозуміла річ, що скривджений завжди викликає співчуття, а міліціонер піддався, подібно нам з вами, співчуттю й жалю, і криво, хто зна куди. Треба заглушити жаль, треба бути не вблаганим. Без цього не обійдеся, не заволодієш не скеруєш усього її руху в річище правого й лівого обов'язкових постанов і правил, що гарантують безпеку на вулицях.

Місто порожніє, Автобусів уже не видно. Лише трамвай і вперто закінчує свій довгий трудовий день. Пішоходам завтра вставати на службу: нічого вулицями чвалати.

Пляшки на розі із півної з музикою вилітає пивний пере-галас. Галас зростає. Далі вже не просто галас, а бійка. Пляшки й табуретки.

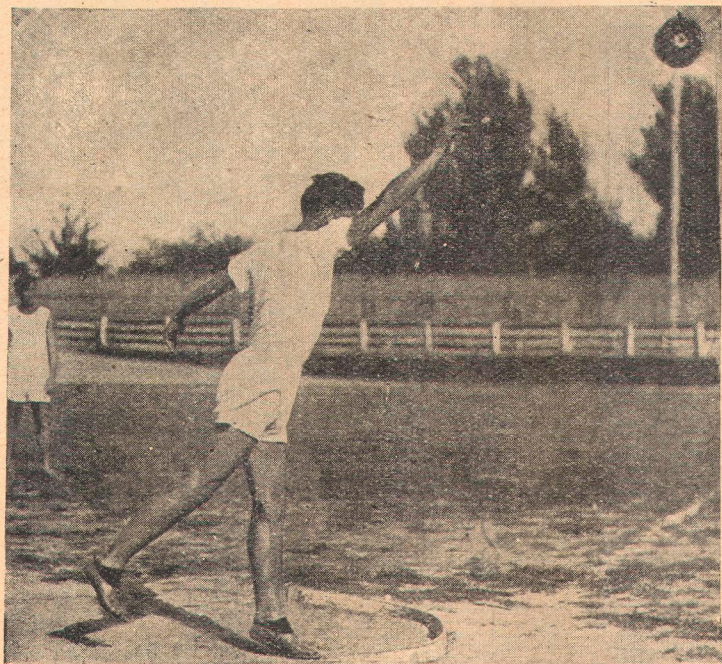
Тоді треба що-си свистіти, щоб прийшов товариш. Са-м з такою діру, навіть і міліціонерів, заходити не слід. Але міліціонер, очевидно, теж занятий. Другий міліціонер від того, щоб покликати до себе на допомогу товариша, не приходить.

Тоді відчиняються двері і туди входить міліціонер, втихо-мившись, бере сп'янілого, ухиляючися від намагання п'я-ного ударити, садовить його на візника.

П а р а д

Нарис

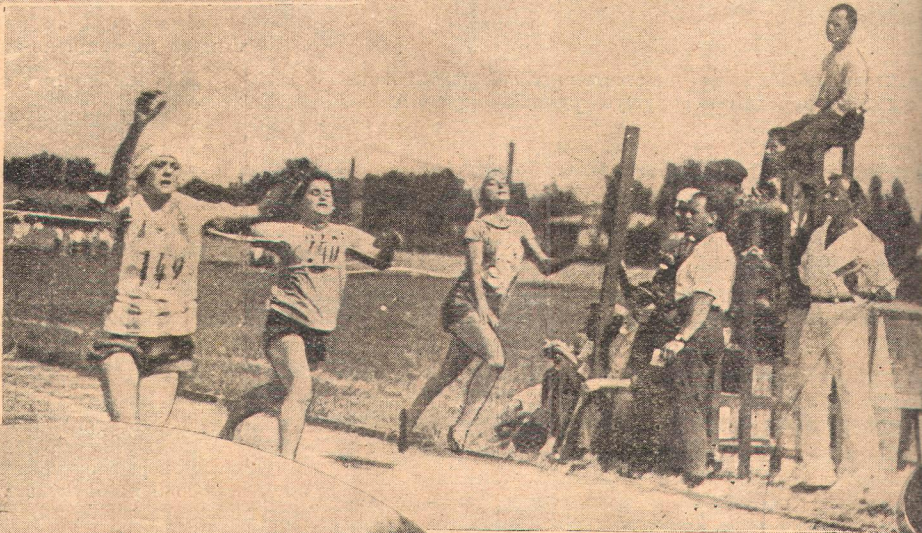
Кидання ядра

приткість, виносливість, дисциплінованість та удосконалює військові знання.

* * *

По клубах, садках та спортивних майданах особливе оживлення. З веселих жвавих балачок можна довідатись про великі досягнення фізкультури в провінції. В районних та окружних спартакіадах брало участь понад 20 тисяч фізкультурників. В спортивно-технічному відношенні провінція значно зросла і в деяких галузях спорту випередила Харків. Так, наприклад, по важкій

ЗАГОРІЛІ, обвітрені, високогруді, з здоровими м'язами, з стрункими постатями вони сотнями зібрались з далеких і близьких місцевостей в Червону столицю України, щоб показати, що ідея фізкультури міцнішає в радянським Союзі, що молодняк з року в рік закаляється, збільшує свою силу,

На випередки, фініш

Естафетний біг

атлетичі першенство на Україні виграв Київ, по баскетболу та тенісу—Одеса, по водяному спорту—Одеса та Київ. Лише по зимовому спорту і особливо по гандболу Харків взяв першенство.

* * *

Над містом рожевими бризками градо проміння заходу. На вулицях метушився ріжний люд, гули сирени автомобілів та автобусів, жалібно

ЗДОРОВ'Я

В. Шойхета

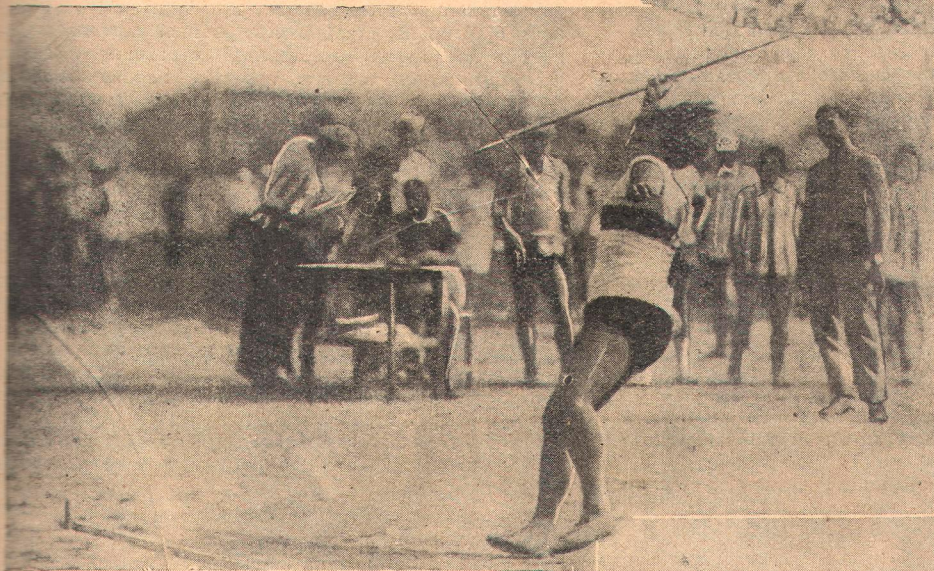
Відкрилась 4-та Всеукраїнська Спартакіада.

Спартакіада в повному розгарі. Йдуть змагання по легкій атлетиці, стрільковому спорту, веломото, футболу і т. інш.

Спека. Великий відкритий майдан „Спартак“ залитий пекучим соняшним світлом. На просторому зеленому полі футбольні команди в повно-

Старт спортсменкам

Кидають списа

обстрілом багатьох тисяч напружених очей, команди разом змішались, перебиваючись синім та червоним кольорами.

Сказати що-небудь наперед про наслідки змагань зараз, поки що, неможна, але судячи по силі окремих команд, можна з певністю зазначити, що Україна в галузі спорту зробила великий крок наперед.

му зборі вичікують „битви“. Вони поспішно закінчують тренівку.

А по краях вже природнім амфітеатром влаштувались тисячі людей, що наповнювали душне повітря своїми жвавими балачками.

— В синьому—це Одесити, а ось в червоному—Миколаївці!

— Вічні суперники по футболу.

— В одній зустрічі верх бере Одеса, а в другій—Миколаїв.

Ці жваві балачки вказують на те, що більшість глядачів люде, що знають добре гру і, обливаючись сильним потом, всі з нетерпінням чекають початку.

Аж ось чути свисток. Вратарі та беки займають свої місця. Легко полетів великий м'яч і під

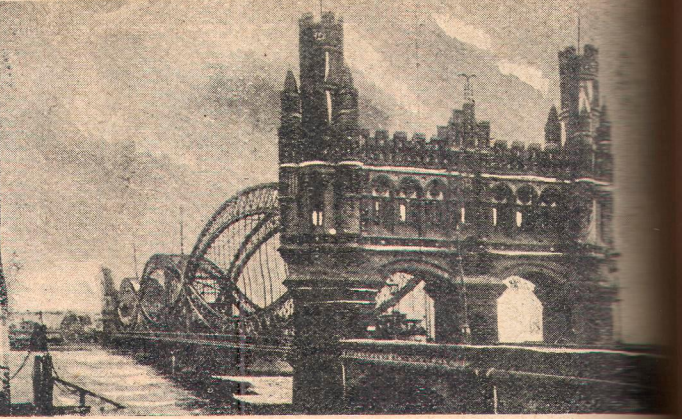

Кидання молота

Альстер—буржуазна частина міста

Міст над Ельбою

Нарис Йоганнеса Бехера для „Всесвіта“ переклад Г. Петренка

П'ЯТА година ранку. Поривчастим рухом прокидається зі сну портовий квартал Гамбурга.

Неспокійний сон гамбурзького портового кварталу. Галасують п'яні. Поліційний патруль роєм з карабінами за плечима, забезпечений зі всіх боків біциклістами, цулко ступав по вулицях. Проектор нервово грає на Ельбі, обмашує водяний горизонт. За ріг вулиці ховається колона наклейщиків плакатів. Хутко обліплюється ще й міст. Відерце з клеєм з'являється спід поли. Один лізе другому на плечі. Плакат наклеєно високо.

Залізно-сірий ранок...

Прокидається Гамбург робітників, „Гамбург барикад“.

Людська повідь уже вийшла. Без галасу суне вона вулицями портового кварталу, раптом зникає а проваллі. Вози з молоком, цілі колони грузовиків—раптом зникають у проваллі. Ось величезна шахта: одчиняється величезний ліфт, одчиняється й зачинається автоматично, сотні тисяч спускає в землю, запихає в тунель під Ельбою, а тунель веде людську повідь під землею попід Ельбою аж до місця праці. Мовчки спускаються сотні тисяч у землю. Мовчки з'являються вони по той бік Ельби знову на поверхню.

І починається день.

Спокійно, тихисенько насуваючись, починається день гамбурзького буржуа. Точнісінько через чотири години після збудження портового кварталу. Ніч була м'яка й мрійна. Узручена банківським рахунком, шовковими подушками, доброю вечерєю, жиром. Квартал вілл розлігся далеко від порту, герметично замкнений від міського гармидеру. Тут живеться безжурно... Ось він бравий буржуа, стоїть перед дзеркалом у шовковому спальному вбранні, намиливши щоки. Булькотить гаряча ванна. Бравий буржуа: він не спускається в шахту під Ельбою, він, приємно випростуючись, хлюпочиться собі в теплій ванні...

Та й безробітний раненько збирається в дорогу. До біржи праці. Але ж хоч би й як він рано туди прийшов, вже знову раз-у-раз стоять перед ним сотні, стоять у хвості. Людина за людиною. Спина за спиною. Стоять ще й в обід і після обіду, в той час, коли авто для чужинців, повне веселих, вимасованих, без зморшків, щасливих облич—котиться повз нього на пружних дутих шинах.

„А ось тут, панове, бачите“—пояснює провідник вказуючи захопленим рухом руки та обережно й оминаючи стомлені від чекання робітничі спini,—„Ось панове, ви бачите маловничий куток: старі будинки, їм уже по кілька сот років,—це розкішні будинки з банзанганзейських часів Гамбурга“...

З години на годину здійснюється, росте велетенська стра бою праці.

Удари молота, важкі ритмічні удари залізного молотання й гудіння видуваного кисню та паяльних апаратів, да над роєм людей по верхах, відголос від стін доків, брязкіт ланцюгів на кранах, що піднімають цілі кочевники, кран біля крана, сталіне рштування, плетіння з дроту, подібні до павуків доісторичні страховища. Рушила, лдьоби, шипіння та стук поршнів парових машин, торохтіння бензинових моторів. Ревуть сирени, деренчать вики. Летять бантини на бантини. Штабелі дерева. Бантин, глухе. Купа на купі вугілля, що в них колу озброєна лопатами армія людей. Димарі фабрик, що і в нолі в чорне небо чорним димом, просіяним іскрами, виді тепер безформні, неначе губка, хмари диму. Стовпи диму фабриками, стовпи диму над пароплавами,—скрізь віють шуться стовпи диму. Воду вкрито плямами масла. Порт—ський табір. Неначе черво розкритої, розібраної мачи. Кочегарка пароплаву, переплетена кабелями та сітками, шена в сотні тисяч раз. Землечерпальні машини по баркаси, моторні човни водяної поліції. Випливає в напрям на північні землі стрункий розкішний пароплав; йому байдужим так праці навколо нього. Знімається трек, проня. Емігранти навантажені вузлами та торбами, цілі родин велике й мале навантажене ледве позв'язуваними обережні звідки вилазить білизна. Скриньки, драгтиві скриньки, перані мотузками.

А темп праці гуде, торохтить, грюкає.

Обід.

Військовий табір на біваку.

Вкриті димом та сажею постаті, хоч і виснажені, а м'язовиті, жилаві, атлетичні; монтерські кітелі, робітничі зи, пляшки біля рота, намазаний маргариною хліб.

Газета, робітнича газета переходить з рук до рук.

Гуртки людей дискутують.

Гамбург—порт

...комуніст проти трьох соціал-демократичної групою позапартійних. Слово комуніст заперечення соціал-функціонаря, що наче ві...

...підстав...—кінчає комуніст,—...себі не вірите в міць, у силу класів... Ви вкрали у робітників довір'я, свідомість своєї...

...сухо говорить безпартійний. Скупі вимірювання перерва на фабричних та корабельних си...

...просувається і проникає теж за порт, в саму середину міста... що саме в цей час ідуть на... і людської рев у біржі... то голоснішим, клокотливим, хрипким.

...по обіді в порт запливав радянський пароплав, тисячі робітників на „хвилі“... Хвилина тиші не...

...серп і молот на червоному... над портом.

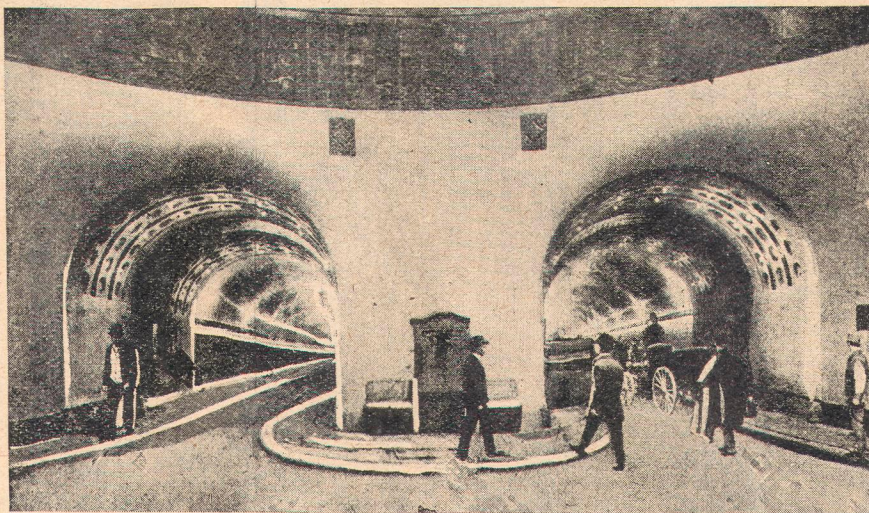
...ознакою... Під цією ознакою ми...“

...загуркотіли молоти, вдаряючи знов, „пегрюкнули молоти потужним ударом, наначе кожен... у цент частину старого світу...

...повідь, пробиваючись зо всіх боків, закрутилася густому водовороті перед залезу зборів.

...залізна тирса, сажа, дим—пролетарські парфуми, який грим.

...вертузи, короткі люльки, обличчя й обличчя—одномашинному побудовані; кулаки, неначе круглі кулепозитки; плече до плеча... Міцно й тяжко прокладає собі вулицями демонстрація гамбургських портових...

Тунель під Ельбою, довжина—450 метр., на глибині під водою—20 метрів, над ним пропливають найбільші пароплави

робітників, що одноголосно ухвалили страйк. З темноти висовуються грузовики з поліцією. А похід демонстрантів гамбургських портових робітників проходить повз один міський будинок, з прапором. Гамбургський прапор.

Червоним як кров саявом світиться прапор Гамбурга.

Прапор Гамбурга червоний. Посеред білий знак вежі.

Біла вежа, червоні береги.

І біла вежа роззявляє свою зубчасту пащу і говорить:

„Міщанство Гамбурга працює солідно. Купецтво Гамбурга працює точно. Чистота, акуратність. Зиск. Раціоналізація—козир. Гіп-гіп, ура!“

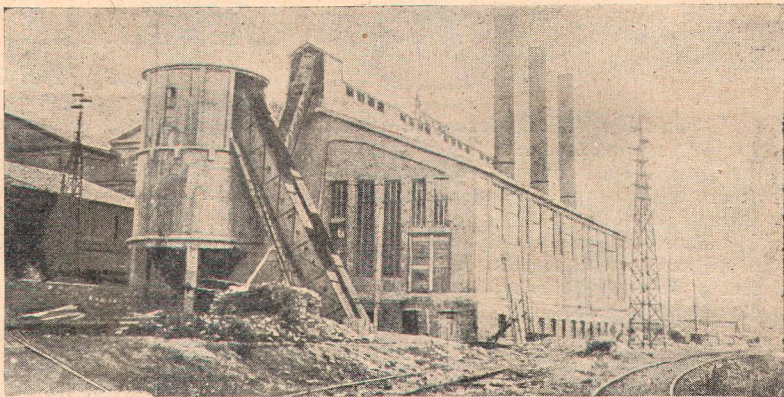
Біла вежа, оточена червоним. Така ознака цього міста.

МЕХАНІЗАЦІЯ ДОНБАСУ

Американська монтажна машина на Щегловській... Ця машина за 5-ть годин гавантажує 10—... а три вантажники за цей самий час можуть... 800—900 пудів.

Вантаження вугілля цими машинами коштує на... менше.

Тепер на копальні є 5-ть таких машин.

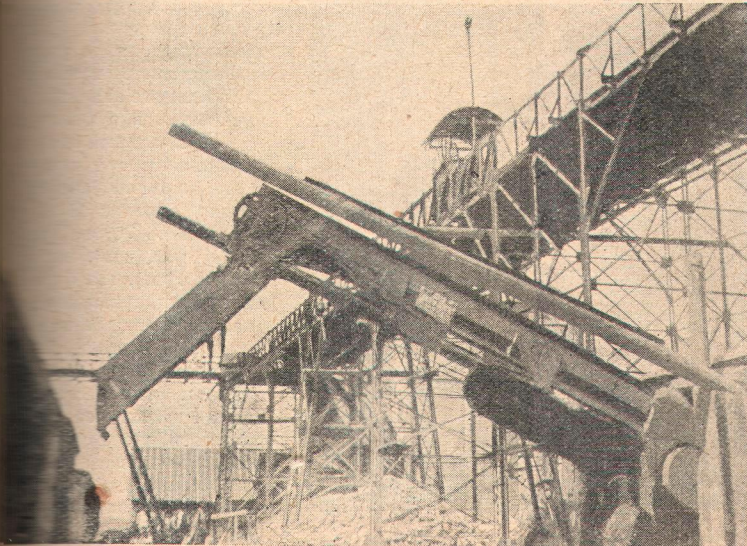

НОВА КОТЛЯРНЯ НА ЕЛЕКТРОСТАНЦІЇ РУТЧЕНКІВСЬКИХ КОПАЛЕНЬ

Це перший досвід механічного подавання вугілля до печей котлів.

Вугілля з вагонів зсипається до бетонного ящика—засіки, звідки конвеєр тягне вугілля до елеватора, а інший конвеєр подає з елеватора вугілля на довірний горючого стовбура на покрівлі котлярні, звідти сипеться у печі котлів.

Механізація котельної дає чимале заощадження часу, а також і числа робітників, що обслуговують станцію.

У вистигальнім відділі беруть з туш проби для дослідження

ЯК ВИРОБЛЯЮТЬ БЕКОН

Нарис Григорія Сегалі

ВИРОБНИЦТВО бекону в нас є зовсім молода галузь промисловости.

Досить сказати, що в передреволюційній Росії було всього 8 беконних фабрик, а тепер на Україні їх є поки що лишень 2.

Факт, що нинішньої весни в Кременчуці побудовано на місці колиш. Варшавського заводу беконну фабрику, де під час імперіалістичної війни виробляли набої, зайвий раз свідчить за нашу миролюбність.

* * *

Що-дня на беконну фабрику прибуває з Уманської, Черкаської, Зінов'євської, Першотравневої, Криворізької та інш. округ понад 400 шт. свиней.

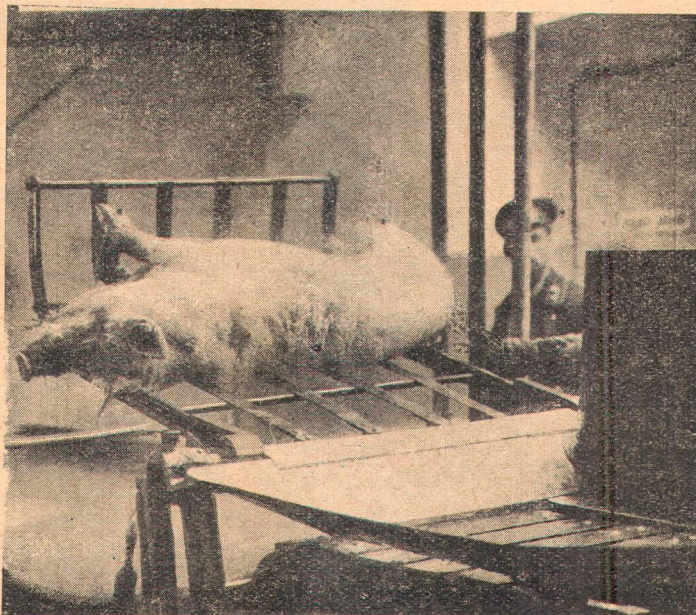
Виходить, що радянська наша прозаїчна, вельми побутова свиня, перед тим, як дійти з нашого села до головного її споживача, якогось англієця чи латиша на сніданок, проходить перед тим цілу низку складних маніпуляцій.

Беконна свиня, що важить від $4\frac{1}{2}$ до $6\frac{1}{2}$ пуд., із залізниці попадає на сортувальний пункт, звідки після зваження її відіряджують на 24 години до свинюшника.

Через добу свиню женуть через вагу (її ще раз

важать) і потім по залізо-бетонній естокаді на другий фабрику у відділ, де вбивають свиней.

Тут на задню ногу свині накидають спеціальний з гачками ланцюжок, що його разом зі свинею потім накидають на убійний елеватор. Елеватор рухається мотором. По боець вбиває свиню.

Туша з ошпарки

Підняту з елеватора 3 метри заввишки свиню тушу автоматично скидають на повітряну колію, по якій вона сунеться по ній яийсь ланцюжок вздовж кров'яного коридору. По колії з туші стікає кров, і вона спиняється біля лівого гальма. До цього гальма підходить крило з приводом здійснює апарату, який пускається в рух мотором.

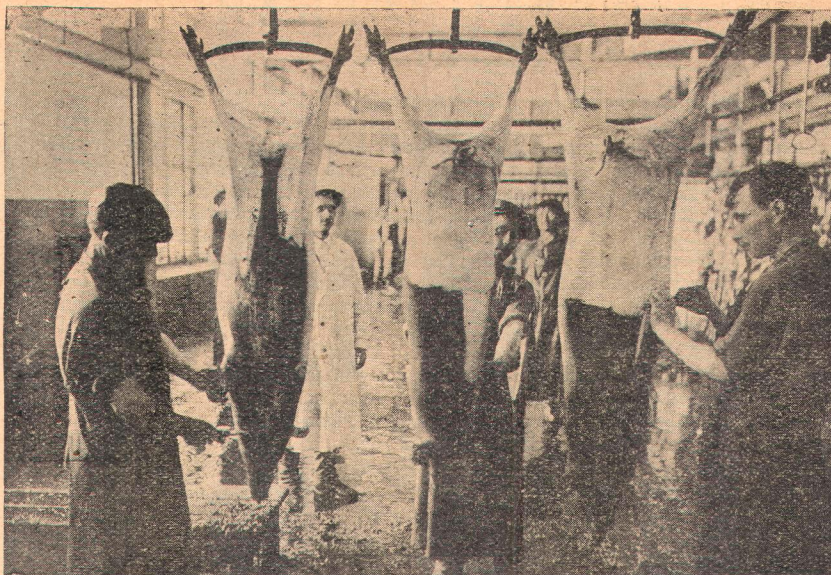
Здіймальний апарат, несючи свинячу тушу, піднімає її на другий апарат, який плавнo спускає її в окропом до 70° за Цельсієм.

У цім чані, що знаходиться там, вилловлює апарат, перекидає на конвеєр і подає її до скребмаши. Скребмашина особливими щітками знімає з туші шкуру. І щітки і скребмашина пускають у рух мотором.

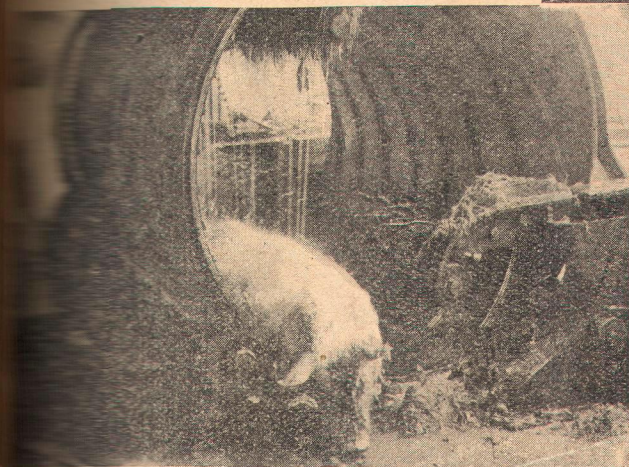
Потім туша мандрує по елеватором до спеціального печи, де обсмалюється. У печі горять дві нафтові горелки. Обсмаливши за 20

вечи відчиняють і викинута з неї до паювального відділу. Там вона низкою дощів з холодної води всі маніпуляції обробки. Тут же ветеринарно-санітарний огляд. Туші, визнані ветеринарним лікарем придатні лише на технічні жири, суваються вагоночкою повітряною колією будинку — кишкарні, де їх оброблює місцевий ринок та експорт до Латвії. Це так званий деструкційний відділ, який займається на технічні жири свині, непридатні до споживання. Там же виробляють товсті кишки. Цей відділ через повітряну вагу, туша вистигального відділу, де перебуває 24 год. У вистигальнім відділі туші вмов у великим магазині плаття. Вистигальнім відділі беруть з туш проби для бактеріологічного дослідження, що проводиться в спеціальній помешканні. Потім, знову піднімають елеватором до холодильників на оброблювання закінчено. Потім

Чистка туш після ошпарки

Тушу скребе машина

відділ, де засолюють. У кожному залізо-бетоннім чані засолюють одночасно 200 свинячих туш. Пролежавши у росолі, що складається із соли, води й салітри, 5—6 день, уже готовий бекон сортують, запаковують половинками і вантажать у вагони.

Його дорога: УСРР—Англія, Латвія.

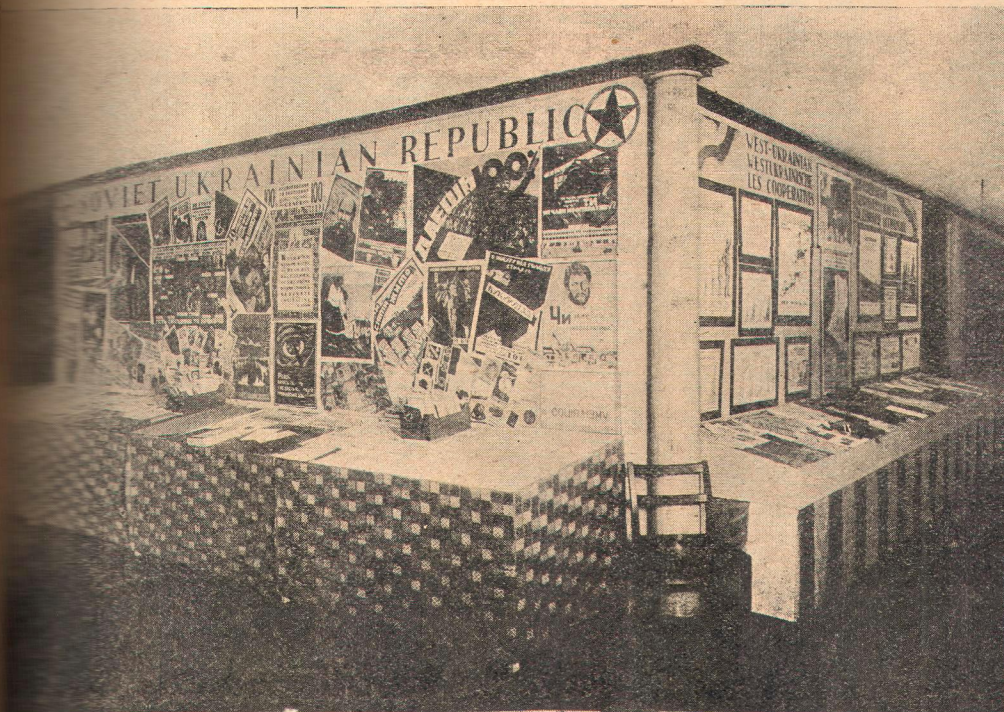
* * *

Все устаткування фабрики було виконано світовими спеціалістами в справах бекону—датчанами. Тепер фабрику ремонтують. Крім ремонту, будують складове помешкання на 20 вагонів потрібних для фабрики матеріалів. Будують свинюшник на 1 тис. голів свиней, що коштуватиме 100 тис. карб., розширюють залізничну колію на території фабрики на 250 саж.

Виявилося, що якість бекова кремінчуцької фабрики, краща за всі інші фабрики СРСР. На англійському ринку бекон кремінчуцької фабрики коштував на 6 шілінгів дорожче, ніж бекон інших фабрик.

На фабриці за весь час її роботи вбито 9.526 беконних і 1.997 сальних свиней.

МІЖНАРОДНИЙ КООПЕРАТИВНИЙ КОНГРЕС

кооперативної преси України на Міжнародному конгресі в Стокгольмі. Праворуч: „Артільний батько”—М. Левицький, представник від України на Міжнарод. кооперат. конгресі.

ЗАБУТІ МОГИЛИ

Стаття М. Горбань

МІСЬКЕ кладовище . . . . . Артемівська вулиця . . . . . Сила дерев . . . .
і теж саме . . . . . Біля церкви величезні склепи, розкішні мармурові
пам'ятники, а далі, в напрямку до іподрому—бідніші й бідніші пам'ятники,
і нерідко трапляються хрести з рур водотягу, з шпал—старі робітничі мо-
гили . . . . . І тут, на цьому кладовищі чимало поховано діячів культури,
мистецтва й науки, що їхні імена живуть і житимуть довго . . . . . Поховано
тут чимало харківських артистів, письменників і професорів . . . . . Чудовий
пам'ятник над могилою віомої артистки Кадміної-Тургенівської Клари Міліч,
що трагічно зійшла „со сцени жизни“ . . . . . Скромний хрест над могилою
великого вченого О. Потебні . . . . . Могила профес. Сумцова . . . . . І кожне
ім'я—ціла сторінка, якрава, багата . . . . .

Цієї весни та літа ці напівзабуті, або й зовсім забыті, пам'ятники за-
знали нового удару: Харківський відділ комунального господарства, дбаючи
про впорядкування кладовища, видав наказа: всім родичам похованих на
кладовищах впорядкувати могили, пам'ятники. Невпорядковані могили будуть
розібрані . . . . . Від наказу перейшли до діла . . . . . І, звичайна річ, постраж-
дала старіша частина кладовища, старі цікаві архітектурні та мистецькі
пам'ятки минулого століття, бо ж ясна річ, про людину, поховану 50—60
років тому, мало хто дбає в теперішній час. І серед цих зруйнованих
тепер пам'яток, бо їх розібрано на цеглу, зруйновано склеп, що стояв, як
кажуть, над могилою видатного слобожанського поета Я. Щоголева. Склеп
цей стояв, правду треба сказати, напівпусткою і до зруйновання. Не було
там жодного напису, жодних ознак, що це домовина видатного українського
поета . . . . . Тепер же там лежить тільки купа цегли . . . . . Не справдилося
бажання поетове, що писав 1884 року з Харкова П. Кулішеві—„Я хочу
лежати під небом моєї батьківщини, в моєму склепі, біля ніг моїх дітей“.

Пусткою зруйнованою стоїть мавзолей над П. П. Гулаком-Артемівським,
що недавно його твори видало ДВУ, та що зажив собі великої слави, як
український письменник . . . . .

Далеко вбік від церкви стоїть могила відомого українського письменника
В. Олександрова, а проти неї—невеличка огорожа дерев'яна. В тій огорожі
кілька могилок, а на самій огорожі прибито невеличку, грубу, звичайну
дощечку, що із неї довідуємося, що тут лежить С. Васильківський . . . . . Той
Васильківський, що лишив величезну, великої мистецької ваги спадщину
українському мистецтву, що його картини становлять тепер цілий відділ
нашого Харківського музею Слобідської України . . . . . Людина, що створила
стільки мистецьких цінностей, що його картинами милуються що-дня сотні
відвідувачів, і забута могила з аляповатою дощечкою. Як казали мені, в
Музеї Слобідської України один інженер узяв був гроші, щоб зробити від-

Могила В. Олександрова. Праворуч: Це зовсім не картина землетрусу, це те, що залишилося від мавзолея укр. поета Я. Щоголева

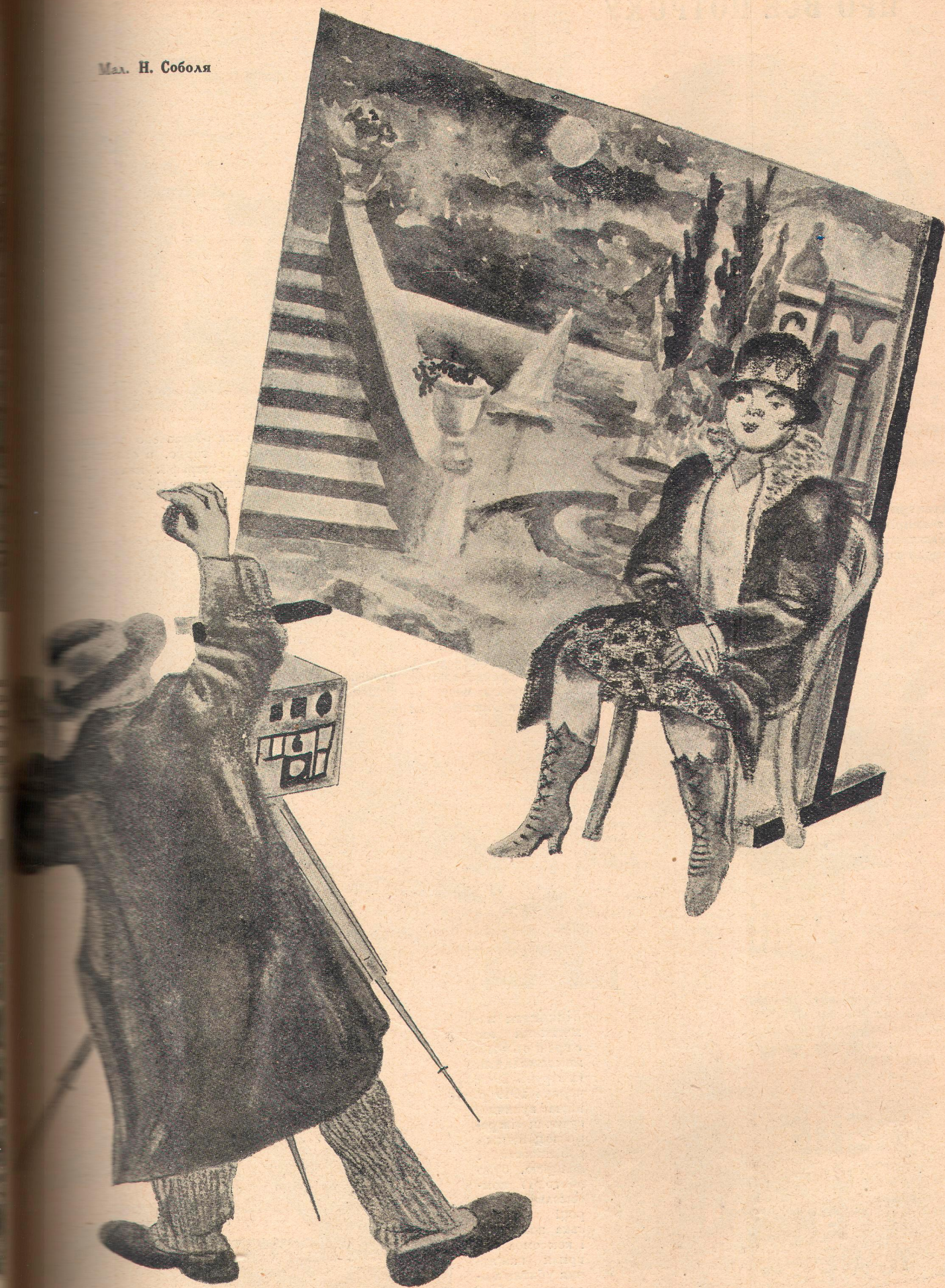
Мавзолей поета П. П. Гулака-Артемівського

повідну
дощку на
могилу Васильківського, подержав ці гроші кілька років, і
повернувшись, бо дошка „не вийшла“ . . . . . Виходимо з кладовища
По дорозі в бік чудове погруддя М. Кропивницького, та
торкнулася рука часу—невідомими хуліганами збито з
ника вирізблену на ньому внизу під погруддям бандуру.
є короткий, дуже поверховний огляд того, що загинуло
гине, і що буде гинути, коли про нього не подбати . . . . .
всього квартал від кладовища міститься Наркомосвіта, а там
всілякі комісії охорони пам'яток культури та старовини.

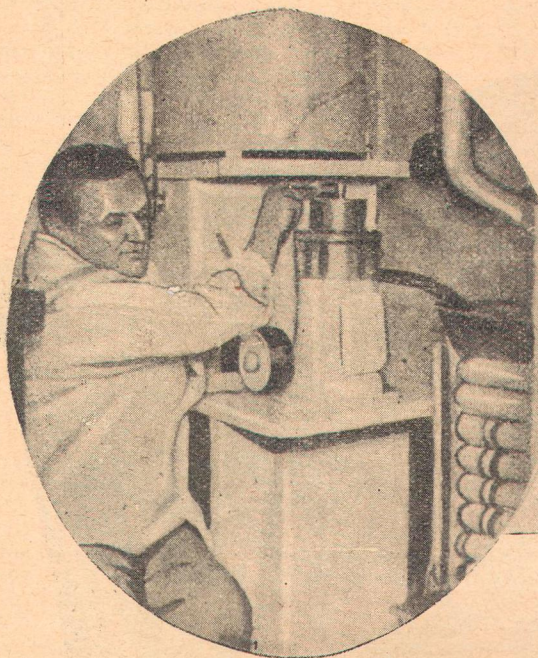
Мал. Н. Соболя

Вуличний фотограф

ПРО ВСЕ ПОТРОХУ

Електрична корова. Щоб постачати молоком пасажирів на океанських пароплавах, винайдено „електричну корову“. Ця машина робить молоко з молочного порошку, несоленого масла та води

Німецька голярня для дітей. Голярню цю так обставлено іграшками, що діти з охотою йдуть туди і почувають себе гарно, в оточенні ведмедиків, слоників та інших цяцьок. На фотографії: маленьку стрижуть, посадивши в маленький автомобіль

Човен з паперу (праворуч). Човна цього зробили два німецькі фабриканти, батько й син, що й на ньому роблять прогулянки на озері, й нині мають на меті зробити цілу партію таких човнів для продажу

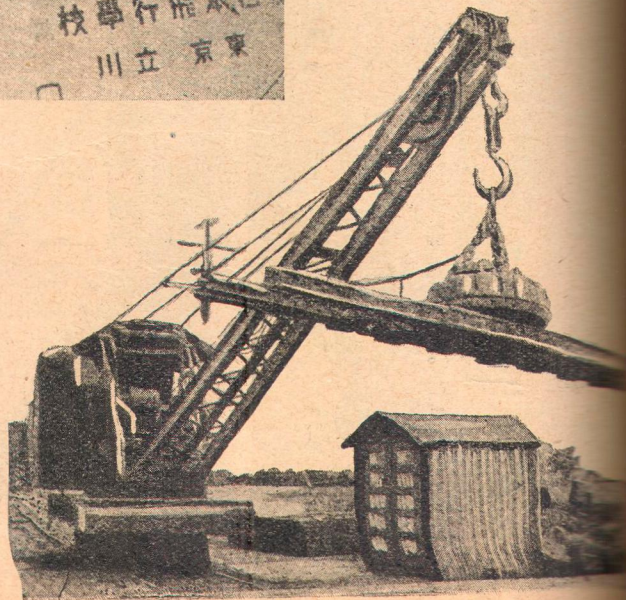
Жінка пілот (посередині). Перша жінка-корейка авіатор — Бук. До цього часу на Сході, лише в Японії були жінки-пілоти

Використання магніту
В Америці вживають магніт для того, щоб переносити спорудження з металу. На величезним магнітом переносять рейки

Відкриття пам'ятника австрійським комсомольцям (ліворуч). 19-го червня 1919 р. під час вуличної сутички між революційними робітниками і поліцією, було вбито 17 комсомольців. В цьому році австрійська компартія і комсомол відкрили пам'ятник убитим молодим робітникам

ДО ЧОГО ВИ ПРИДАТНІ?

Стаття В. Б.

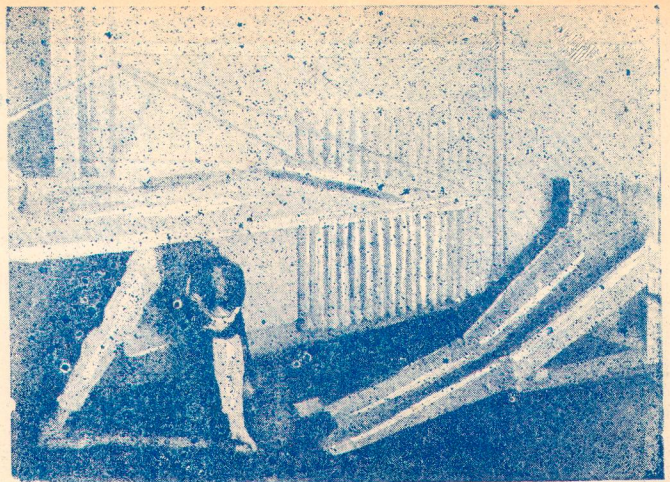
КОЛИ ви ще були дитиною й Вас питали: „А ким ти ба-
жеш бути, коли виростеш“, ви певне відповідали „по-
ліцейцем“, а може й машиністом або шофером чи візником. А
коли ви дійсно виростили, то пішли працювати на завод або в
наркомаду.

А чи спробували ви будь-коли випробувати свої здатності,
до чого ви придатні, що за робота пасує як найкраще.
І правда, з вас був би прегарний пожежник і на 45 по-
ліцейсько-жорського хмарошкребу вам би не крутилася голова.
А може у вас нахил до механіки.

Ще треба перевірити, треба докладно вивчити вашу
індивідуальність і тоді ви будете знати, де ваше
місце у трудовій армії.

По всьому світу тепер поширюються інститути праці, коло-
нальні лабораторії, де дізнаються про здатності людини.

Досліджуваних людей сажають у дивовижні апарати, ви-

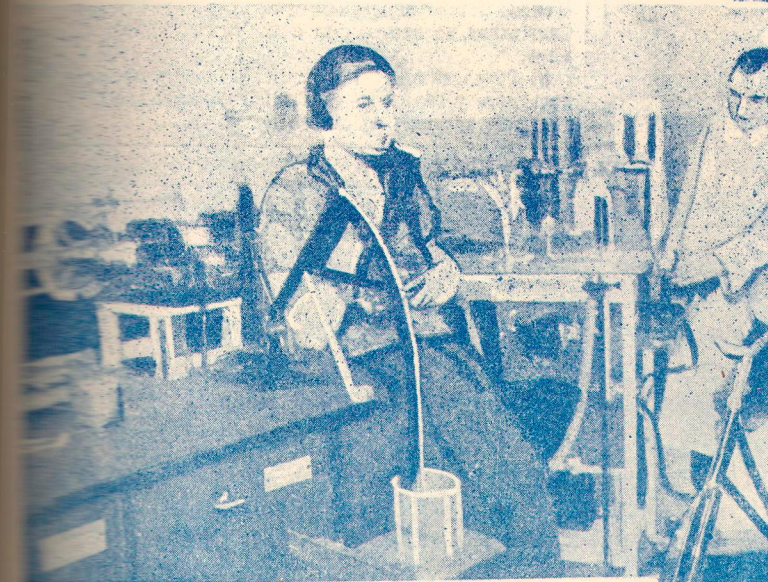

Штучна шахта: людина вкачує гумовий, наповнений
піском, м'яч на похилий поміст, причім вимірюється
ступінь утоми

треба викреслити всі „а“ на сторінці тексту. Такими
вправами можна визначити уважність, точність у ви-
конанні певного завдання.

Часто для людей деяких професій при тестуванні
утворюють умови праці, подібні до справжніх.

Його ставлять на штучний трамвайний ганок, що
хитається й тріщить, а перед очима людини на екрані

Визначення витрати сили при роботі рукою —робітниця
визначає вагу, контрольний прилад розструє зроблену
роботу і кількість спожитого повітря

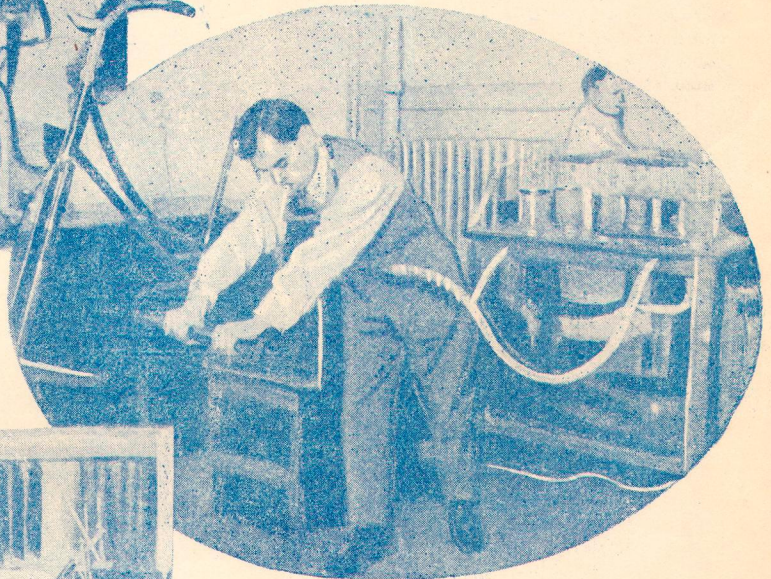
записують дихання, роботу сер-
ця, кількість погрібного повітря.

Давать крутити, або качати якісь дер-
яні, металеві прилади. А іншому просто
дають понюхати різні запахи, щоб виз-
начити його нюх,—коли він хоче бути
продавцем у гастрономічній крамниці.

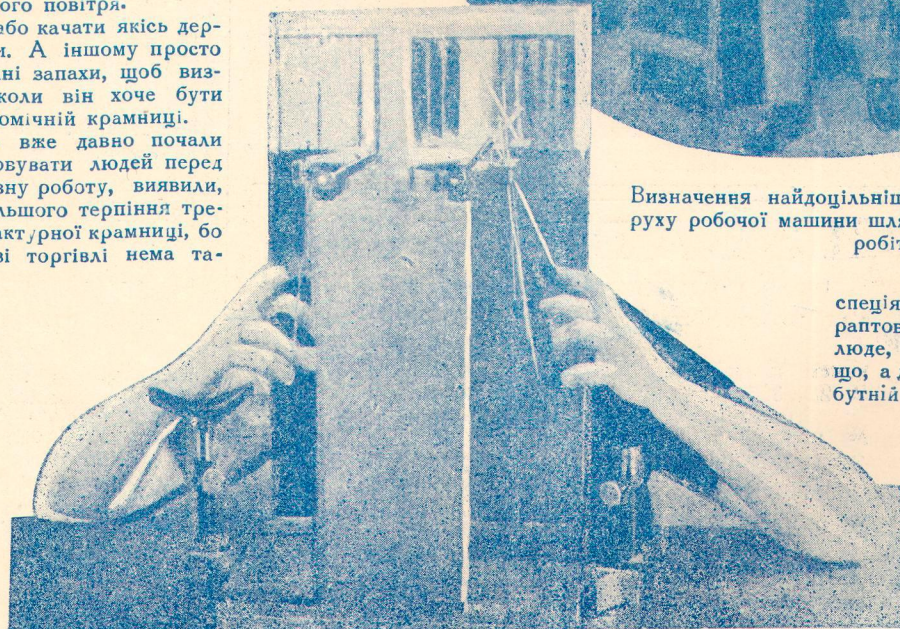
Американці, що вже давно почали
„тестувати“—випробовувати людей перед
тим, як дати їм певну роботу, виявили,
наприклад, що найбільшого терпіння тре-
ба продавцям мануфактурної крамниці, бо
в іншій іншій галузі торгівлі нема та-
кої причепли-
вості покупців—
особливо жінок,
бо текстильний
товар найбільше
цікавить жінок.

А що до
людина для лю-
дини розумової
праці, то їх скла-
дають цілі томи.
Тут винайдено
визначити з пу-
тешами ходами—
як найско-
роше знайти ко-
рочесть, і такі
тести, коли

А що до
людина для лю-
дини розумової
праці, то їх скла-
дають цілі томи.
Тут винайдено
визначити з пу-
тешами ходами—
як найско-
роше знайти ко-
рочесть, і такі
тести, коли

Визначення найдоцільніших розмірів і швидкості
руху робочої машини шляхом досліджування втоми
робітника

Апарат, щоб дізнатися здатність до роботи з тонкої механіки: досліджувана людина
позична, не дивлячися на свої пальці, поставити всі наперстки попарно в одна-
ковий стан, що відмічається окремим маятником

спеціального кіна там встають
раптові перешкоди, скупчуються
люде, псується автомобіль то-
що, а досліджувана людина, май-
бутній ваговодець, повинна

виявити свою здат-
ність своєчасно зага-
льмувати, вжити захо-
дів, щоб уникнути
катастрофи. Наука по
випробовуванню здат-
ності людини ще
тільки зростає. Методи
вивчення здатно-
стей вдосконалюються
з метою як найпов-
ніше вивчити вла-
стивості людського
організму.

К О Н К У Р С

ЖУРНАЛА

„ВСЕСВІТ“ НА ОПОВІДАННЯ

Для зміцнення зв'язку з читачами і для допомоги створенню оповідання журнального типу, редакція журналу „Всесвіт“ оголошує конкурс на краще журнальне оповідання.

Умови конкурсу такі: 1) Письменники мусять надіслати свої твори не пізніше 1 жовтня 1927 р. На оповіданнях ставити напис „На конкурс“, підписувати девізом, а прізвище подавати в закритому конверті.

Розмір оповідання $1\frac{1}{8}$ — $1\frac{1}{2}$ друкованого аркуша. Оповідання повинні бути передруковані на машинці, або чисто переписані на однім боці аркуша. Темою до оповідання можна брати нашу сучасність і минулину, а також і фантастику, аби зміст відповідав сучасним ідеологічним вимогам.

2) Приймаються оповідання тільки написані українською мовою.

3) Конкурс проводиться так: Редакція одбирає з присланих на конкурс оповідань найкращі. Друкуються вони в порядку під номером, а потім, коли перейдуть через

журнал усі, читачам розсилається листівка, щоб читач написав, яке з оповідань йому найбільше до вподоби. Премії розподіляються за числом ухвальних відгуків на оповідання.

4) За всі видруковані оповідання автори одержують по 50 крб. гонорару.

5) Премії встановлено такі: Перша—250 крб., друга—125 і третя—75 крб.

6) Прізвища всіх авторів, що брали участь у конкурсі й чий оповідання було видруковано під №№, після скінчення конкурсу буде оголошено.

7) Твори авторів, чий творів не буде ухвалено на конкурс, але їх можна видрукувати у „Всесвіті“, можуть бути видруковані на загальних умовах за згодою авторів. Оповідання, не використані в журналі, буде знищено.

8) Прислані після 1 жовтня 1927 року оповідання перейдуть у портфель редакції в звичайному порядку, а в конкурсї участі не братимуть.

ЖЕНЩИНЫ, ХОЗЯЙКИ! МАТЕРИ, КУСТАРКИ!

СПЕШИТЕ ПОДПИСАТЬСЯ
на ВТОРОЕ ПОЛУГОДИЕ 1927 года
на ежемесячный домашне-хозяйственный
богато-иллюстрированный и модный

„ЖЕНСКИЙ ЖУРНАЛ“

К каждому номеру прилагаются выкройки и контурные листы.
условия подписки:

„ЖЕНСКИЙ ЖУРНАЛ“ на 6 мес.—5 р. 50 к., на 3 мес.—3 руб.
„ЖЕНСКИЙ ЖУРНАЛ“ с приложением „КУЛИНАРНОЙ
КНИГИ“ на 6 мес.—6 р. 30 к., на 3 мес.—3 р. 80 к.

Полугодовые подписчики получают, кроме того, БЕСПЛАТНУЮ
ПРЕМИЮ: 10 книжек „БИБЛИОТЕКИ ОГОНЕК“.

Переводы адресовать: МОСКВА 9, Тверской бульвар 26.

АКЦ. ИЗДАТ. О-ВУ „ОГОНЕК“.

Подписка принимается также во всех почтовых учреждениях СССР.

ИЗБАВИТЬСЯ!!

НАВСЕГДА
от мозолей, бородавок
и пота

МОМЕНТАЛЬНО
от крыс, мышей, клопов,
тараканов и др. паразитов

может каждый только „Продуктами Л. ГЛИКА“
№ 2. „ЭКСОЛЬ“ уничтожает мозоли и бородавки с
корнем и безвозвратно . . . . . Р. 2—к.

№ 2. „JAVOL“—радик. средство от пота . . . . . Р. 1 90 к.
№ 2. 1 „КЛОПИН“—уничтожает клопов
в 15 мин. . . . . Р. 1 75 к.

„КЛОПИН“—тройной размер . . . . . Р. 3 50 к.

№ 2. 6 „Тараканон“—истребляет тараканов
в сутки . . . . . Р. 2—к.

„ТАРАКАНОН“ двойной размер . . . . . Р. 3—к.

№ 2. 5 „КРЫСОМОР“—радикально истребляет
крыс и мышей . . . . . Р. 2 50 к.

№ 2. 7 „АНТИПАРАЗИТ“—идеал. средство
от вшей и блох . . . . . Р. 1 50 к.

Цены указаны с упаковкой и пересылкой. Качество продукции гарантировано

Заказы высылаются немедленно по получении их стоимости

АДРЕС: Москва, Мясницкая, Кривоколонный пер. И. Е. ТОЛЬЦ.

ВЫШЛА В СЕТ
И ПОСТУПИЛА В ПРОДАЖ

КУЛИНАРНАЯ КНИГА

„НАША КУХНЯ“

Составлена применительно к с-
временным условиям по новейшим
данным в области питания К. С. МЯ-
КОНИ и А. Е. ГРЕЙБ под редакцией
Е. М. ШВЕЦОВОЙ.

С ПРИЛОЖЕНИЕМ ТАБЛИЦ:

- 1) Состав пищевых продуктов
- 2) Важнейшие свойства витаминов
- 3) Сортировка мясной туши (с 3 схемами)

СВЫШЕ 500 РЕЦЕПТОВ КУШАНИЙ,
НАПИТКОВ, ЗАГОТОВОК И ПРОЧ.

Цена 1 руб. 50 коп.

Высылается также наложенным платежом

ТРЕБОВАНИЯ АДРЕСОВАТЬ:

Москва 9, Тверской бульвар 26

Акц. Изд. О-ву „ОГОНЕК“